

Izdano ob 50-letnici vzpona

Viki Grošelj

MAKALU, 8481 m

Prvi slovenski osemtisočak in čas po njem

Viki Grošelj

MAKALU,
8481 m

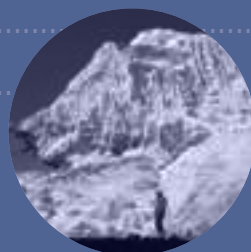
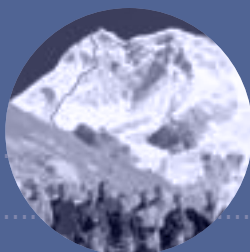
PRVI SLOVENSKI OSEMTISOČAK
IN ČAS PO NJEM

izdano ob 50-letnici vzpona

Kazalo

Uvod	9
Zgodovina	11
1975 Prvenstveni vzpon v južni steni	24
1985 Deset let kasneje – Kilimanjaro	78
1995 Dvajset let kasneje – Anapurna in 14 x 8000 za Slovenijo	116
2005 Trideset let kasneje – Ama Dablam	142
2015 Štirideset let kasneje – Manang	186
2025 Petdeset let kasneje – Spet pod Makalujem	232
Alpinistična zgodovina Makaluja	250
Podatki o avtorju in bibliografija	262

Knjigo posvečam članom odprave Makalu 75,
ki jih ni več z nami.

Nejcu Zaplotniku
Alešu Kunaverju
Stanetu Belaku - Šraufu
Borisu Erjavcu
Marjanu Manfredi - Marjonu
Dušanu Srečniku - Zobaču

Oktobra 2025 mineva točno 50 let, odkar smo Slovenci stopili na prvi več kot 8000 metrov visoki himalajski vrh. Zlati jubilej tega vzpona je pravi čas za obuditev spomina na dosežek, s katerim smo stopili ob bok himalajskim velesilam. Na prvi slovenski osematisočak, 8481 metrov visoki Makalu, se nismo povzpeli po smeri prvopristopnikov ali po kakšni drugi od že preplezanih. V markantni 2500 metrov visoki južni steni gore smo preplezali novo, prvenstveno smer. Eno prvih v velikih stenah osematisočakov v tistem času. Še danes ima »Jugoslovanska smer«, poimenovali smo jo po državi, katere del smo takrat bili, ugledno mesto v svetovni zgodovini himalajizma. Takrat nam še ni bilo čisto jasno, kaj nam je uspelo. Vrednost dosežku je prinesel čas. Reinhold Messner je na prelomu tisočletja naš vzpon uvrstil med 32 največjih svetovnih dosežkov v velikih stenah Himalaje v prejšnjem stoletju.

Bil sem najmlajši član odprave Makalu 1975 in deležen najlepšega možnega stika z najvišjim gorstvom sveta. Kot popolnemu himalajskemu zelnecu, takrat sem bil sploh prvič v Himalaji, mi je bilo dano stopiti na vrh in se tudi srečno vrniti v dolino. Doživel in preživel sem vse, kar si je bilo, mlademu zagnanemu plezalcu, takrat mogoče želeti. Makalu me je zaznamoval za vselej. Pred tako mogočno goro zbledi ves človeški napuh.

Uspeh na Makaluju je sprožil pravi plaz vrhunskih slovenskih dosežkov v Himalaji. Kakšen potencial je bil s to uspešno odpravo takrat ustvarjen, je pokazala prihodnost. V naslednjih dvajsetih letih nam je Slovincem kot devetemu narodu uspelo preplezati vseh štirinajst osematisočakov. In pri prav vseh teh podvigih smo bili zraven tudi »Makalujevci«. Ne le kot člani odprav, ampak tudi kot pomembni akterji. Člani odprave Makalu 75 smo kot prvi Slovenci stopili na vrhove še desetih drugih osematisočakov. Vsega skupaj pa smo, poleg številnih drugih zahtevnih vzponov v najrazličnejših gorstvih sveta, opravili kar 23 vzponov na več kot 8000 metrov visoke vrhove.

O tej bleščeči slovenski eri je bilo veliko povedanega, napisanega in posnetega. Pa vendar. Ob pisanju te knjige sem želel še enkrat podoživeti vse, kar se je tiste izjemne jeseni leta 1975 dogajalo na poti pod goro, v njeni južni steni in na njenem previharjenem vrhu. Prav tako pa obuditi spomine na čas po Makaluju. Kaj se je dogajalo deset, dvajset, trideset, štirideset in petdeset let kasneje. Ta leta okroglih obletnic so v knjigi tudi podrobneje opisana. Številne druge oprave, na katere je vplival uspeh na Makaluju, povzemam v skrajšani obliki, ali pa se jih le dotaknem. Zame so seveda prav tako pomembne, a sem jih podrobneje opisal v drugih knjigah.

Pisanje pričujoče knjige mi je bilo v veliko veselje. Ponovno sem se zakopal v zapiske, članke, dokumente, fotografije in knjige. Poiskal sem informacije pri glavnih akterjih in vsa dogajanja skušal dodatno osvetliti. Pred mano so ponovno zaživi obrazi soplezalcev in vse, kar se nam je dogajalo na peti najvišji gori sveta, tiste čarobne jeseni daljnega leta 1975. Makalu nas je zaznamoval bolj, kot smo si mislili. Hvala vsem za tisto čudovito pustolovščino in za vzgib, da sem se knjige lotil. Saj kot pravi Anaïs Nin:

»Pišemo, da bi življenje okušali dvakrat; takrat, ko je, in za nazaj.«

Zgodovina

Himalaja, najvišje gorstvo sveta, je poleg Arktike in Antarktike dolgo veljala za najbolj nedostopen, prvinski in neraziskan predel našega planeta. Za nekakšen tretji zemeljski pol. Ta najvišja gorska pregrada na svetu, njeno ime v jeziku domačinov, ki živijo pod njo, pomeni »Domovanje snega«, leži v osrednji Aziji, med indijsko ravnino na jugu in visoko tibetansko planoto na severu. Nikjer drugje na svetu gore ne segajo več kot 8000 metrov visoko. Zaradi njene izjemne višine in nepristopnosti so se med ljudstvi, ki živijo pod Himalajo, o tej mistični pokrajini spletle številne legende. Mnogi še danes verjamejo, da na teh, nezemsko visokih vrhovih prebivajo njihovi bogovi. Tudi zato, ker je Himalaja skoraj neizčrpen vir najpomembnejše tekočine na svetu – vode, od katere so odvisni milijoni ob njenem vznožju.

Do pohoda Aleksandra Velikega, njegova vojska je dosegla predgorja Hindukuš, ki na zahodu izrašča iz nje, v Evropi nihče ni vedel, da Himalaja sploh obstaja. Kasnejši popotniki in predvsem trgovci, ki so delovali na poteh med vzhodnim Sredozemljem in Azijo, so sicer prinašali vesti o visokih vrhovih, ki naj bi stali nekje še bolj proti vzhodu, a je invazija barbarov v tretjem stoletju našega štetja pretrgala trgovske poti. Še nekaj stoletij je moralo miniti, da jih je Marco Polo s svojima potovanjema leta 1271 in 1295 obnovil. A Himalaja se je na evropskih zemljevidih pojavila šele v 16. stoletju. Nanje so jo narisali španski jezuiti ob svojem prvem potovanju v Hindustan.

Sredi 18. stoletja sta Francija in Anglija ustanovili trgovske centre na vzhodni obali Indije ter z njihovo pomočjo skušali razširiti svoj vpliv na ves podkontinent. Formalno zaradi trgovanja, v resnici pa je šlo za pridobivanje novih kolonij, kar je privedlo do oboroženega spopada. Po zmagi nad Francozi leta 1757 so Angleži dobili nadzor nad Bengalijo in ga kmalu razširili na vso vzhodno obalo Indije. Do leta 1815 pa so obvladovali že vso podcelino.

Deloma zaradi vrisovanja trgovskih poti, še bolj pa zaradi pobiranja davkov, so potrebovali dobre zemljevide področja. Sistematično so se lotili merjenja svoje nove kolonije, ki je bila kar trinajstkrat večja od Anglije. Zaradi ogromnih razdalj in počasnega napredka merilnih naprav so šele leta

Everest, 8848 m.

1856 lahko dokončno potrdili, da je Peak XV s svojimi 8848 metri najvišja gora Himalaje in seveda tudi sveta. Stoji na meji med Nepalom in Tibetom. Ne ena ne druga dežela takrat ni bila naklonjena obiskom tujcev, zato niso mogli vedeti, ali ima Peak XV kakšno lokalno ime. Odločili so se, da ga bodo poimenovali po enem najzaslužnejših mož indijske zemljemerske družbe, Georgeu Everestu. Zahodni svet, pa tudi večina vzhodnjakov, ga tako imenuje še danes. Kljub veliko bolj poetičnima imenoma Tibetancev – Čomolungma, Boginja mati Zemlje, in Nepalcev – Sagarmata, Boginja mati sveta, za kateri je svet izvedel kasneje.

Če so imele prve odprave v drugi polovici 19. stoletja za svoj cilj predvsem raziskovanja in določanje meja v Aziji med takratnimi velesilami, Anglijo, Rusijo in Kitajsko, pa so ob koncu stoletja pod najvišje vrhove sveta začele prihajati odprave, ki so že imele za cilj tudi poskus vzpona na kakšnega od visokih vrhov. Natančne meritve so namreč pokazale, da poleg Everesta še trinajst vrhov presega magično mejo 8000 metrov. To so: K2, 8611 metrov, Kangčendzenga, 8586 metrov, Lotse, 8516 metrov, Makalu, 8481 metrov, Čo Oju, 8201 meter, Daulagiri, 8167 metrov, Manaslu, 8163 metrov, Nanga Parbat, 8125 metrov, Anapurna, 8091 metrov, Gašerbrum I, 8068 metrov,

Leto 1975

Prvenstveni vzpon preko južne stene Makaluja

Jugoslovanska smer v južni steni Makaluja.

Kako prijetno, nostalgичno in zanimivo je po toliko letih prebirati dnevniške zapiske z moje prve odprave v Nepal. Koliko žara, strasti, veselja in očaranosti je v njih. To so sila iskreni in takratnim letom primerno naivni zapisi, razmišljanja in prepričanja ter zato zame toliko bolj dragoceni. V povzetku teh zapisov bom zato skušal ohraniti čim več tiste mladostne norosti in popolne predanosti cilju, ob kateri mi gre po eni strani na smeh, po drugi pa sem kar malo ponosen na takratni način razmišljanja in delovanja. Odprava na Makalu je bila brez dvoma ena največjih prelomnic v mojem življenju, le da takrat tega nisem mogel ne vedeti niti slutiti. Presrečen sem vedel le to, da mi je po desetih letih ukvarjanja z alpinizmom uspelo doseči tisto, kar se nam je, mladim zagnanim plezalcem, zdelo izpolnitev sanj. Odit v Himalajo, jo videti in v njej preizkusiti svoje sposobnosti.

Plezanje me je prevzelo že v zadnjih razredih osnovne šole in to tako močno, da nisem razmišljal ne o nadaljnjem šolanju, ne o poklicu. Vedel sem le, da bom vse življenje plezal in to mi je bilo čisto dovolj. Po osemletki sem opravil poklicno šolo, pa šolo za delovodje, a bolj zato, ker so me prepričevali, da moraš imeti v življenju tudi poklic. Vsa moja stremljenja, upanja, želje in hrepenenja so bila usmerjena v gore in alpinizem. Srečni in lepi časi zame, nekoliko manj pa za moje starše. Z leti so začeli prihajati tudi prvi alpiniistični uspehi, ki pa jih je grobo zaustavila tragedija brata Silva. Smrtno se je ponesrečil pri plezanju v Centralnih Alpah. Moj svet se je strahovito zamajal. Smisel življenja, visoki ideali, opoj plezanja in življenja v gorah, veličastno prizorišče odraščanja in dragocenega samopotrjevanja so zagnili trpkost, sivina in obup. Samozavest, ki so mi jo dajale gore, je splahnela.

Življenje je nekako teklo naprej, bolečina je ostajala, a vse bolj sem spoznaval, da se goram ne morem odpovedati. Pol leta po bratovi nesreči sem bil spet v gorah. Hrepenenje po plezanju je dobivalo dodaten zagon ob vse težjih vzponih, ki so mi uspevali, ne le v domačih gorah, ampak tudi v Centralnih Alpah. Do jeseni leta 1974 sem jih nabral dovolj, da sem si upal kandidirati za člana odprave Makalu 1975. Bil sem izbran. Že samo uvrstitev

Vnovič Makaluju naproti

8.481 metrov visoka gora v Himalaji, ki je cilj VI. JAHO, je ta čas poleg Mt. Everesta in Lhotseja najbolj priljubljen cilj vseh alpinističnih odprav

LJUBLJANA — Danes ob 19. uri bo z ljubljanskega letališča odletela jugoslovanska alpinistična odprava, šesta po vrsti, ki odhaja v Himalajo. Dva njena člana, Tomaž Jamnik in vodja Aleš Kunaver, sta že v Indiji oziroma Nepalu, drugih 19 pa jim sledi danes pod vodstvom namestnika vodje Staneta Belaka.

Udeleženci VI. JAHO

Viktor GROSSELJ je rojen 2. junija 1932 v Ljubljani. Po poklicu je kemijski delavec, zaposlen v ljubljanski Avtomontali. Je neporočen, z alpinizmom se ukvarja od leta 1967, ko se je vključil v AO Ljubljana-matica. Doslej je opravil okoli 100 vzponov v domačih gorah Belanika in Centralnih Alpah. Letos posamično je sodeloval pri zimskem vzponu v Rzentiku, po smrti Juvana-Ilhar, bil je udeleženec nastava, ki je opravila prva jugoslovanska ponovitev severne stene Les Courtes, po direktno v Alg. do Argentinec itd. Znan je tudi po sprežanju treh velikih sten, ko sta s tovarštem v Rilih drugih prepčevala Aschenbrennerjevo smer. Rdečo zaledo, zaledo spominne in Copov sleher. »Makalu 73« je njegova prva odprava.

Tomaž JAMNIK Mišo je mnogim morda bolj znan kot alpski smučar, reprezentant in udeleženec KL v Cervinski. Šeprav njegovi alpinistični uspehi niso namenjajo. Rojen je 29. decembra 1938, po poklicu je inženir elektrotehnik, zaposlen pa v hranjski tovarni stika (ISKRA-Elektromehanika). Je poročen in z alpinizmom se ukvarja od 1964. Bil je že na odpravah v Hindukuš (1971) in Vzhodno Afriko (1972), plezal pa je tudi v drugih evropskih gorah. Skupno je do sedaj opravil okoli 190 vzponov. V zadnjem času se je izkazal tudi s preokaterim ekstremnim spustom in smučem. Bil je prvi, ki je sprostil domovina (4. t. m.), kar je moral v indijski Madras urejati dokumentacije za prevzem in transport opreme.

Stane KLEMENC je Domžalečan in eden od naših najboljših aktivnih plezalcev (leta 1974 je na primer opravil kar 43 vzponov, pa še v Kavkazu je bil skupaj mesec dni in preokateri vzpon je trajal več kot en dan). Naj je od leta 1970, ko se je prišel aktivno ukvarjati z alpinizmom, opravil že več kot 100 vzponov. Plezal je tudi že v Dolomiti in Centralnih Alpah, bil uspešen na četini AS in kanjeje tudi AO Kamnik. Je član GRS, gorski vodnik in še vedno aktiven tudi v UO PD Domžale. Ima deset prvostopenjskih vzponov, med katerimi posebno nastopa zimski vzpon po zaledi v Štiah. Rojen je 20. decembra 1950 v Ljubljani, samski, po poklicu fotograf, sedaj pa zaposlen kot komercialist pri ljubljanskemu dnevniku.

Janko AZMAN ali Janke, kakor ga kličejo prijatelji, je še dober mlanec Makaluja in njegove tujne slame, saj je poleg Malekote prišel v njegove najbližje. Rodil se je 31. avgusta 1945 na Ješenicih, hripi pa v Mojstrani, v vnanji gori. Je poročen, kot elektrika-vodničar dela v železnici na Ješenicih, pleza pa od 1966. Razen v domačih gorah je plezal še tudi v Durmitorju, Zahodnih Julijskih, Dolomitskih in Centralnih Alpah, leta 1971 pa je v Hindukšu stopil na Isiro-Mal. Je član GRS in upravnega odbora PD Dornje-Mojstrana. Med njegovimi vpisi bi lahko števali naslednjega. Morda je to »Hrvatki« preš v Grandes Jorasses ali pa kak dolomitski vzpon, ki ga je opravil s pokojnim Zvoncem Koflerjem.

Staneta BELAKA pozna večina bolj pod njegovim vandercom »Strufo«, ki nakazuje tudi njegov poklic. Je strojni tehnik in konstruktor v Zavodu SRS za rehabilitacijo invalidov v Ljubljani (kot predni študent pa je vpisan na VSTK). Je poročen (rujen 13. novembra 1940), na seboj ima prek 350 vzponov, od tega je vsaj 35 prvenstvenih. Plezal je še v Ruzi, Dolomitskih, Centralnih Alpah, Hindukšu in Himalaji (bil je na dveh himalajskih in dveh himalajskih odpravah). Dolgo je načeloval alpinizem PD Ljubljana-matica in dve leti je vodil tudi alpinistično komisijo na alpinizmu. Je član GRS in GV, izredno uspešen in plodovit pince, skratka — je vodilji slovenski alpinist radnje generacije, in eden najbolj uspešnih doslej.

Zoran BEGLIN je eden izmed mlajših članov odprave (rujen je bil 15. januarja 1951 v Ljubljani), udeležen na letošnji odpravi pa ni je izbora s serijo kvalitativnih vzponov v zadnjih letih. Je študent kemije, samostojni član PD Ljubljana-matica, plezal pa je začel leta 1969. Doslej je opravil nekaj več kot 175 vzponov, od tega 7 prvenstvenih. Razen v gorah Slovenije ter Hrvaške je plezal tudi še v Centralnih Alpah, na odpravah pa še ni bil. Za seboj ima številne težke ponovitve: Les Courtes, Alg de Bismontay, Blatière, Tour Rinde, Gervassiofjev stebel in Messnerjevo smer v Argentinu itd. Dama pa: Petercelova in stebel Rautica poznal, stebel Sit, Dolajeva rajda, tri prvenstvena v Paklenici, spominška v Rakovi spici itd.

Danilo ČEDILNEK je tudi bolj poznani po vedenju, tovarišji ga kličejo kar Den. Rodil se je 23. julija 1947, po poklicu pa je predmetni učitelj likovnega pouka na OŠ Smarjno pod Smarno goro. Plezati je pričel 1966 in doslej je v slovenskih gorah, Walther Alpah, Hindukšu in Himalaji sbral še prek 200 vzponov, prenekateri med njimi je bil ocenjen za najboljše telovadno stopnje. Po prvenstveni smeri (skupno ima takih vzponov 12) se je skupaj s tovariši povzpel na Koh e Nadir Sah, Naser Curo na Koh e Kilmi Khan, sam pa je kot prvi osvojil (1973) 6500 m visoki Jabo Prak. Znan je tudi kot odlični pince in štrator (Hoja in plezanje v gozdu) edilji Planinske zveze, v kateri OO tudi sodi.

Janes DOVAN je izbrani gradbenik, zaposlen pri SGP »Gorenje« v Radovljici, čeprav hripi v Mojstrani, kjer je tudi član PD. Rodil se je 1. januarja 1945, s plezanjem pa se je pričel aktivno ukvarjati šele 1966. Do sedaj je opravil skupno 160 vzponov, od tega 4 prvenstvene. Razen v domačih gorah je zelo uspešno plezal v Dolomitskih, Centralnih Alpah in Zahodnih Julijskih Alpah, bil je član odprave »Yosemite 73« in »Kangchen 74«. V Ruski rekord (1965) je dosegel 2. oktobra predani na Kangchen, pred tem pa je bil tudi na najvišjem vrhu Afrike — Kilimanjaru. Je član GRS, odlični amater (prvi se je na smučeh spustil s Triglavu na ledenik) in navadni planinski delavec, aktiven pa je tudi v planinski organizaciji.

Boris ERJAVEC spada v mlajšo generacijo slovenskih plezcev, ki se doslej še ni udeležila izkazati na ekspedicijskih plezal pa je še v Viskih Tairah, Dolomitskih in Centralnih Alpah. Je član GRS in od leta 1971, ko je pričel plezati kot član AO Matija, je opravil nekaj nad 50 vzponov, trije so bili prvenstveni. V Chviti je ponovil smer Carleso-Menti (Torre di Valgrande), v Jalovcu »Dularjevo rajdo« (3. ponovitve), v Rautiku centralni stebel (prva rimka), v Les Courtes, »Svetoarino smer« (led, 55 stopinj) v Alg. d'Argente, »Messnerjevo smer«, sodeloval je pri sprejetju štirih stene in zimskem vzponu po Petercelovi smeri v Triglavu itd. Je študent, poročen, hripi pa v Ljubljani.

Leto 1985

Deset let pozneje – Kilimandžaro

Ostenje ledenika Rebmann z vrisano prvenstveno smerjo.

Deset let je minilo od takrat, ko smo uspeli preplezati Makalu. Deset intenzivnih let, v katerih so si zmagoslavja in tragedije nenehno podajali roke. Tako intenzivnih in čustvenih, kot bi bila za menoj že polovica življenja. V tem času sem bil na petih odpravah v Himalajo in eni v Hindukuš. Vse so bile povezane z meseci napornih priprav, z izjemnimi fizičnimi in psihičnimi napori. Po vrnitvi pa z meseci obnavljanja moči in zdravljenja poškodb. Za krajši oddih od najvišjih gora sveta sem si zaželel nekaj, kar bi vse te mesece priprav, obveznosti in napore zmanjšalo, bilo pa bi še vedno dovolj zanimivo, da bi obiskano deželo skozi gore začutil bolj pristno in doživeto.

Ne vem, po kakšnem preblisku sem se odločil za Afriko. Morda zato, ker mi je bila povsem neznana, kar se tiče osebnih izkušenj. Prijatelji, ki so odhajali v Hoggar, na Mount Kenijo, na Kilimandžaro, so pripovedovali o zanimivi pokrajini in divjih živalih, o drugačnem življenju tamkajšnjih ljudi, o soncu, ki zaide in vzide tako hitro, da se komaj zaveš, o gorah, ki so predvsem eksotične, pa manj zahtevne. To zadnje je bil najbrž tudi glavni razlog, da sem odločil za Kilimandžaro. O tem, da bi se kam odpravil tudi zaradi desete obletnice Makaluja, mi seveda sploh ni prišlo na misel. Najbrž tudi nikomur drugemu od Makalujeve ekipe ne. Pomena okroglih obletnic sem se začel zavedati šele ob tridesetletnici vzpona. A duh Makaluja in njegove ekipe me je nezavedno spremljal ves čas. Do sedaj se nisem lotil nobene zahtevne odprave, na kateri ne bi sodeloval vsaj eden od članov tistega moštva, in tudi tokrat ni bilo nič drugače.

Kilimandžaro – gora sijaja, z večnim snegom in ledom, ki se lesketa v bleščečem soncu črne celine. Zaželel sem si splezati nanj, potem pa, kolikor bi dopuščala čas in denar, potovati po narodnih parkih in spoznati čim večji del Tanzanije. Ko sem načrtoval vzpon, sem razmišljal o soplezalcu, ki bi bil tudi prijeten sopotnik in dober prijatelj. Niti za hip nisem podvomil, da bi bil mladostni prijatelj in soplezalec tudi na Makaluju, Danilo Cedilnik - Den, odlična izbira. V začetku marca sem mu povedal za načrt in brez oklevanja je pristal, da se mi pridruži.

Leto 2025

Petdeset let pozneje –
Spet pod Makalujem

Južna stena Makaluja.

Ze jesen 2024 je bila nekako v znamenju prihajajoče obletnice. Z agencijo v Nepalju sem usklajeval podrobnosti celotnega potovanja. Število udeležencev pohoda pod Makalu je naraslo na šestnajst. Štirje veterani z odprave Makalu 75, Stane Klemenc, Ivč Kotnik, ki se mu je pridružila njegova Manica, Bojan Pollak - Bojč in jaz. Večina ostalih veteranov si je, kot so mi povedali, poti pod goro želela, a jim zdravje tega žal več ne dopušča. Ljubo mi je bilo, da se nam je pridružila Vlasta Kunaver, hči vodje takratne odprave, Aleša Kunaverja. Tako bo Aleš na tej spominski poti med nami še toliko bolj prisoten. Jože Rožič, prav tako veteran z Makaluja 75, pa nam je za svoj pristnejši in bolj oseben stik z goro na pot poslal svaka Jurija. Član ekipe je tudi Miro Eržen, vodja projektne pisarne pri Planinski zvezi Slovenije in njen uradni predstavnik. Pridružilo se nam je še nekaj prijateljev in znancev s prejšnjih skupnih obiskov Himalaje. Zdravnik z več himalajskih odprav, Igor Tekavčič z ženo Urško in njeno hčerko Mario, moj soplezalec z Everesta 79, Vlado Mesarić, himalajska sopotnica z več trekingov Ljuba Kenda in prijatelj Marko Šulak, ki je tudi že bil z mano v najvišjem gorstvu sveta. Dodatno vzpodbudna je bila informacija, da so Vlasta, Igor in Marko zdravniki. V ekipi, kjer je starostni razpon med 21 in 82 let, to deluje zelo pomirjujoče.

Lepo in prijetno presenečenje zame pa je bilo, da sta se za pot odločila tudi sin Matija in žena Cvetka. Po letu 2006 bomo tako po (pre)dolgem času spet vsi trije skupaj v Nepalju. Oba sta potovanje vzela zelo resno in se temu primerno pripravljala. Z Matijem sva jeseni in pozimi skupaj opravila več dolgih pohodov po naših gorah. Tudi Cvetka se je pripravljala zelo sistematično, a na svoj način. Že nekaj mesecev pred odhodom sva na njeno pobudo večkrat kot običajno šla na kosilo v nepalsko restavracijo Maharaya & Himalaya v Ljubljani.

Miro je svojo udeležbo vzel zelo resno. Dogovoril se je, da bomo po vrnitvi izpod Makaluja v enem največjih gorniških muzejev na svetu v nepalski Pokari odprli priložnostno razstavo ob zlatem jubileju našega vzpona

PRVIH 20 PLEZALCEV V ZGODOVINI, KI SO V LETIH OD 1955 DO 1975 DOSEGLI VRH MAKALUJA

	Ime	Država	Datum	Smer vzpona
1	Jean Couzy	Francija	15. 5. 1955	Severozahodno pobočje
2	Lionel Terray	Francija	15. 5. 1955	Severozahodno pobočje
3	Jean Franco	Francija	16. 5. 1955	Severozahodno pobočje
4	Guido Magnone	Francija	16. 5. 1955	Severozahodno pobočje
5	Gyalzen Norbu	Nepal	16. 5. 1955	Severozahodno pobočje
6	Jean Bouvier	Francija	17. 5. 1955	Severozahodno pobočje
7	Serge Coupe	Francija	17. 5. 1955	Severozahodno pobočje
8	Perre Leroux	Francija	17. 5. 1955	Severozahodno pobočje
9	Andre Vialatte	Francija	17. 5. 1955	Severozahodno pobočje
10	Yuichi Ozaki	Japonska	23. 5. 1970	Jugovzhodni greben
11	Hajime Tanaka	Japonska	23. 5. 1970	Jugovzhodni greben
12	Bernard Mellet	Francija	23. 5. 1971	Zahodni raz
13	Yanick Seigneur	Francija	23. 5. 1971	Zahodni raz
14	Stane Belak	Slovenija	6. 10. 1975	Južna stena
15	Marjan Manfreda	Slovenija	6. 10. 1975	Južna stena
16	Janko Ažman	Slovenija	8. 10. 1975	Južna stena
17	Nejc Zaplotnik	Slovenija	8. 10. 1975	Južna stena
18	Viki Grošelj	Slovenija	10. 10. 1975	Južna stena
19	Ivč Kotnik	Slovenija	10. 10. 1975	Južna stena
20	Janez Dovžan	Slovenija	11. 10. 1975	Južna stena